

## U S N E S E N Í

Soudkyně Krajského soudu v Ostravě rozhodla dne 18. května 2016 **t a k t o:**

Návrhu státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 22. 10. 2015 na nahrazení souhlasu zástupce České advokátní komory k seznámení se s obsahem listin a elektronických souborů na elektronických nosičích dat dle § 85b odstavec 3 věta druhá trestního řádu

**se podle § 85b odstavec 9 věta první trestního řádu**

### **v y h o v u j e**

**ve vztahu ke**

- **2 listům** formátu A4 ve slídových deskách (obálka orgatech č. 00247771),

**a u údajů zachycených na výše uvedených listinách zajištěných při prohlídce jiných prostor a pozemků (bankovní schránky č. xxx v pobočce xxx banky, a.s., užívané MUDr. Mgr. Ivanem L., nar. xxx)**

**se podle § 85b odstavec 3 trestního řádu**

### **n a h r a z u j e**

**souhlas zástupce České advokátní komory k tomu, aby se orgány činné v trestním řízení mohly seznámit s jejich obsahem.**

Současně se policejnímu orgánu **ukládá**, aby listiny vrátil zástupci České advokátní komory ihned poté, jakmile se s jejich obsahem seznámí; ledaže by tyto listiny měly být použity jako důkaz v trestním řízení (*§ 85b odstavec 10 trestního řádu*).

## **O d ů v o d n ě n í :**

Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci podal ke Krajskému soudu v Ostravě dne 23. 10. 2015 návrh na nahrazení souhlasu zástupce České advokátní komory (dále jen „Komory“) k seznámení se s obsahem listin a elektronických souborů na elektronických nosičích dat podle § 85b odstavec 3 věta druhá trestního řádu, a to konkrétně listin, které byly při provádění prohlídky jiných prostor a pozemků (bankovní schránky č. xxx v pobočce xxx, a.s., na adrese xxx) s předchozím písemným souhlasem jejího uživatele MUDr. Mgr. Ivana L., v nichž advokát vykonává advokacii, postupem podle § 85b odstavec 2 věty první trestního řádu, předány zástupci České advokátní komory. Navrhovatel pak ve svém návrhu přesně specifikoval listiny, kterých se podaný návrh týká, s tím, že zástupce České advokátní komory přítomný u prohlídky provedené dne 14. 10. 2015 ve vztahu k těmto

listinám odmítl udělit souhlas, aby se s nimi seznámil policejní orgán, který prohlídku vykonával.

Navrhovatel pak svůj návrh odůvodnil tím, že policejním orgánem je vedeno trestní stíhání proti obviněnému plk. Mgr. Karlu K. a dalším obviněným pro skutky právně kvalifikované jako zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a), odstavec 2 písmeno c) trestního zákoníku, resp. účastenství ve formě organizátorství na tomto zločinu podle § 24 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, dále zločin podplácení podle § 332 odstavec 1 alinea první, odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku a zločin přijetí úplatku podle § 331 odstavec 1, odstavec 3 písmeno b) trestního zákoníku, kterých se měli obvinění dopouštět jednáním blíže popsáním ve výroku usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání dle § 160 odstavec 1 trestního řádu ze dne 14. 10. 2015. Trestní stíhání obviněných spočívá v tom, že v přesně nezjištěné době nejpozději ode dne 29. 7. 2014 až do zahájení trestního stíhání dne 14. 10. 2015 v Olomouci a na dalších místech České republiky obviněný plk. Mgr. Karel K. jako náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje (dále jen „KROK“) jednak z vlastní iniciativy a jednak podle instrukcí Ing. Ivana K. tomuto soustavně, pravidelně a dlouhodobě záměrně poskytoval konkrétní informace z trestních řízení, které měly zůstat v zájmu zabezpečení úkolů policie a dosažení účelu trestního řízení utajeny před nepovolanými osobami, a to jak z trestních řízení vedených KROK, které získával zejména prostřednictvím svého podřízeného plk. Mgr. Radka P., vedoucího odboru hospodářské kriminality KROK, tak i z trestního řízení vedených u jiných policejních útvarů, a to Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování či Generální inspekce bezpečnostních sborů, které získával bez jakéhokoliv právního důvodu, aniž by mu byly třeba pro služební potřebu, od příslušníků těchto policejních útvarů na základě svých dobrých neformálních osobních vztahů s nimi. Obviněný plk. Karel K. takto jednal s vědomím, že Ing. K. získané informace dále využije k posílení vlivu svého a plk. K. a předá je případně dle vlastní úvahy dalším osobám s významným (byť neformálním) politickým či ekonomickým vlivem v Olomouckém kraji, a to zejména MUDr. Mgr. L., Ing. R. či JUDr. M., MBA, příp. i dalším osobám pro jejich potřebu a prospěch. Obviněný plk. Mgr. Karel K. dále podle instrukcí Ing. K. v některých případech z titulu své vedoucí funkce zajistil provedení i dalších konkrétních opatření v těch trestních řízeních, které mohl ovlivnit, a to tak, aby byl uskutečněn jejich společný záměr využívat vedení trestních řízení a informací z nich ke svému prospěchu a ke škodě jiných osob, kdy na straně jedné vybrané subjekty měly být uvedeným vlivným uskupením či některým z jeho členů chráněny před hrozbou trestního postihu a na straně druhé vůči jiným subjektům, které naopak byly v antagonistickém postavení vůči některému ze členů vlivného uskupení, mělo být vedení trestních řízení a v rámci nich prováděné úkony zneužívány v jejich neprospěch. Tímto jednáním v rámci Olomouckého kraje obvinění záměrně ohrožovali a mařili dosažení základního cíle trestního řízení, který je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti, čímž způsobili, že KROK jako policejní orgán ve více trestních řízeních přinejmenším po dobu více než jednoho roku řádně nevykonávalo svoji funkci nestranného orgánu činného v přípravném trestním řízení a neplnilo své úkoly z trestního řízení směřující k naplnění účelu trestního řízení, ale že z trestních řízení vedených ze strany KROK unikaly jinak neveřejné informace nepovolaným osobám, čímž v některých případech došlo dokonce i ke zmaření úkonů trestních řízení, a že úkony trestního řízení byly prováděny účelově na základě instrukcí a soukromých zájmů osob stojících mimo orgány činné v trestním řízení ve prospěch či neprospěch osob, jichž se trestní řízení týkala. Vytýkaného jednání se pak citovaní obvinění měli dopouštět v poměrně velkém rozsahu,

čemuž odpovídá jak délka období, tak i počet trestních věcí, u nichž došlo k neoprávněnému poskytnutí informací a ovlivnění trestního řízení.

Dne 13. 10. 2015 byly na základě příkazů soudkyně Okresního soudu v Ostravě provedeny domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor na řadě míst s cílem zajistit listiny a jiné nosiče údajů, které mají význam pro probíhající trestní řízení, přičemž okruh těchto údajů byl vymezen v jednotlivých příkazech. U MUDr. Mgr. Ivana L. pak byla provedena prohlídka na adrese xxx, a to na základě příkazu soudkyně Okresního soudu v Ostravě ze dne 6. 10. 2015, č.j. 0 Nt 15126/2015, a na adrese xxx, a to na základě příkazu soudkyně Okresního soudu v Ostravě ze dne 6. 10. 2015, č. j. 0 Nt 15125/2015. V průběhu realizace jednotlivých úkonů bylo postupem dle § 8 odstavec 2 trestního řádu zjištěno, že advokát MUDr. Mgr. Ivan L. je uživatelem bankovních schránek č. xxx a č. xxx u xxx, a.s., na adrese xxx. Dne 14. 10. 2015 byla provedena prohlídka těchto jiných prostor a pozemků, a to s předchozím písemným souhlasem MUDr. Mgr. Ivana L. ve smyslu ustanovení § 83a odstavec 3 trestního řádu, za účelem zajištění výše zmiňovaných listin a jiných nosičů informací obsahující zájmové informace. V průběhu prohlídky byly nalezeny v návrhu označené listiny, o nichž MUDr. Mgr. Ivan L. prohlásil, že obsahují skutečnosti, na něž se vztahuje povinnost mlčenlivosti advokáta, a to bez jakékoliv bližší specifikace. Přítomný zástupce Komory pak odmítl udělit souhlas policejnímu orgánu k seznámení se s nimi, a to v podstatě bez podrobnějšího zkoumání a zdůvodnění.

Dále navrhovatel v návrhu vytýčil zájmové informace, a to takto:

1) jakékoliv údaje o komunikaci s osobami obviněných a s dalšími osobami, k nimž vytýkané jednání obviněných směřovalo (zejména Karel K., Ivan K., Radek P., Jiří R., Milan P., Jiří J., Tomáš U., Ivan B., včetně označení takových osob pouze křestními jmény či různými přezdívkami jako např. R., starší brácha, strejda, malej strejda, velkej strejda, U.),

2) jakékoliv údaje z trestních řízení popsanych v bodech I. až IX. usnesení o zahájení trestního stíhání, a to zejména běžně používané označení předmětů trestních řízení, spisové značky policejního orgánu a státního zastupitelství, jména osob zúčastněných na takových trestních řízeních v jakémkoliv procesním postavení, jména konkrétních osob z orgánů činných v trestním řízení (dále jen „OČTŘ“), které prováděly úkony v předmětných trestních věcech, včetně označení takových osob pouze křestními jmény či různými přezdívkami apod. Jsou to např. tyto údaje:

- bod I. kauza K., vedeno na Policii ČR pod sp. zn. č. j. KRPM-19170/TČ-2015-140080, na státním zastupitelství dozorované pod 4 KZN-1029/2015 a se jmény osob v různém procesním postavení i se jmény osob z řad OČTŘ, tedy Ivan K., Karel K., Radek P., Hana D., Jiří Z., Jaroslav K., Jaroslav S., Radek S., Karel J., Petr M., v předmětné věci se vyskytující obchodní společnosti OHL ŽS, a. s., JOKVA OLOMOUC, a. s., INSTA CZ s. r. o., STAVING engineering s. r. o., či pojmy vyčíslení škody, odložení věci, státní zástupce, zásadní informace, anonymní podání vedené pod sp. zn. Č. j. KRPM-92331/Čj-2015-140080, výstavba kanalizace města Klimkovice, vodovod a kanalizace s ČOV Kostelec na Hané, revitalizace (sanace) řeky Ostravice v souvislosti s odstraněním následků důlní činnosti z minulosti, obec Vícov, pošta Olomouc 2, trestní stíhání za každou cenu,
- bod II. kauza Hana K.-T., vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 6T 231/2014, u Policie ČR pod sp. zn. č. j. KRPM-14536/TČ-2012-140080 a dozorované státním zastupitelstvím pod 3 ZT 45/2013 a se jmény osob v různém procesním postavení i se

- jmény osob z řad OČTŘ, tedy Hana K.-T., Ladislav K., Jiří R. (Jirka, přezdívkou R.), Josef D., Jan D., Marcela B., Jitka K., Zuzana V. či pojmy návrh na uložení trestů a na rozhodnutí o náhradě škody, historie vlastnických vztahů domu naproti Komerční bance a o průběh jednání zastupitelstva, na kterém se jejich prodej projednával, nemovitost čp. xxx zapsané na LV č. xxx v katastrálním území Olomouc-město,
- bod III. kauza Aquapark a akcie města Olomouc vedené u Policie ČR pod sp. zn. č. j. KRPM-125251/TČ-2013-140080 a dozorované státním zastupitelstvím pod ZN 2437/2013 a se jmény osob v různém procesním postavení i se jmény osob z řad OČTŘ, tedy Tomáš P., Martin M., (přezdívkou M.), Martin N., Libor K., Renata P., Stanislav T., v předmětné věci se vyskytující obchodní společnosti AQUAPARK OLOMOUC, a. s., GEMO OLOMOUC spol. s r. o., TECPROM a. s. či pojmy spolupráce a součinnost ze strany úředníků Magistrátu města Olomouc, aktuální stav, hotovostní vklad ve výši 250.000 Kč, peněžní prostředky v celkové výši 3,5 mil. Kč, finanční šetření, akcie města,
  - bod IV. kauza HC Olomouc vedené u Policie ČR pod sp. zn. č. j. KRPM-38411/TČ-2015-140581, dozorované státním zastupitelstvím pod sp. zn. 4 ZN-257/2015, a se jmény osob v různém procesním postavení i se jmény osob z řad OČTŘ, tedy Bohdan N., Jiří D., Erik F., Miroslav Š., Milan P., Daniel N., v předmětné věci se vyskytující společnosti HC OLOMOUC s. r. o., HOCKEY CLUB OLOMOUC občanské sdružení, PROFI-HOCKEY s. r. o. či pojmy anonymní oznámení, dotace kraje a města na podporu mládežnického hokeje,
  - bod V. kauza závodistiště Lazce – jezdecký areál vedené u Policie ČR pod sp. zn. KRPM-142869/TČ-2014-140080, dozorované státním zastupitelstvím pod sp. zn. 2 KZN-4006/2015, a se jmény osob v různém procesním postavení i se jmény osob z řad OČTŘ, tedy Evžen S., Karel S., Ondřej S., Olga B., v předmětné věci se vyskytující společnosti APC Consulting s. r. o., CARMAN a. s., Regionální rada regionu soudržnosti Střední Morava (RRSM), MORAVO Trading s. r. o., STEVA Trading s. r. o., MORAVOINVEST CZ s. r. o., či pojmy Jízdárna Lazce, výstavba jezdeckého areálu v Olomouci – Lazce, dotace, trestní řízení skončeno do konce měsíce října 2015, věc bude odložena, poskytnuta ekonomická výhoda,
  - body VI. a VII. kauza poznatek FAÚ k osobě B. – V. I., II. vedené na Policii ČR pod sp. zn. č. j. KRPM-46182/TČ-2015-140581 a státním zastupitelstvím dozorované pod sp. zn. 1 ZT-142/2015, a se jmény osob v různém procesním postavení i se jmény osob z řad OČTŘ, tedy Regina S., Jakub S., Ivo S., Lukáš B., či společnosti VOCABOLARIO s. r. o., Ing. Ivo S., osobní motorové vozidlo zn. Mercedes, RZ xxx a pojmy typu Finančně analytický útvar Ministerstva financí ČR (FAÚ),
  - bod VIII. kauza Tesco SW vedené Policií ČR ÚOKFK, expozitura Ostrava pod sp. zn. OKFK-1068/TČ-2012-252503 a dozorováno státním zástupcem pod sp. zn. 6 VZN 424/2012 a se jmény osob v různém procesním postavení i se jmény osob z řad OČTŘ, tedy Josef T., David T., Michal T., Martin B. či společnosti TESCO SW a. s., EUNICE CONSULTING a. s., MOIS a. s., AUTOCONT CZ a. s.
  - bod IX. kauza Šternberk vedeno Policií ČR pod č. j. KRPM-59149/Čj-2015-140581 podle § 158 odst. 1 trestního řádu a se jmény osob v různém procesním postavení Pavel P., Stanislav O., Michal O. či pojmy typu trestněprávní důsledky, představitelé samosprávy města Šternberk, atd.

3) jakékoliv údaje z dalších trestních řízení, které nejsou popsány v usnesení o zahájení trestního stíhání, avšak u nichž zjištěné skutečnosti nasvědčují podezření, že v nich mohlo dojít k obdobnému jednání, pro které jsou obvinění stíháni, např.:

- kauza ČEZ dozorovaná VSZ Praha pod sp. zn. 7 VZN 1567/2013 (na PČR ÚOOZ vedeno pod č. j. ÚOOZ-1077-338/TČ-2013-292500) v souvislosti s výstavbou a následným prodejem fotovoltaických elektráren společnosti ČEZ, a.s. v letech 2008 až 2012,
- další jména, krom výše uvedených: Renáta P., roz. M., Radek M., Martin S., David M., Karolína B., B., S., M., Ivan K., Daniel B. a další osoby F., S., S., Š., T., Pavel J., Martin N., M., T., Ž.,
- GIBS, policie, ÚOKFK, SUKL, České dráhy či další společnosti TODA IBEX, IES RECYCLING, a.s. a MAPRO, s.r.o., GENTLEY, a.s., Amun.Re a.s., 3L invest a.s., Area Group CL a.s., eEnergy Hodonín a.s., eEnergy Ralsko-Kuřívody a.s., eEnergy Ralsko a.s., Wilsea s.r.o., Frenedor holdings limited, Cheerlade holdings limited, ČEZ a.s., ČEZ OZ uzavřený investiční fond a.s., a projekty Ralsko I. a Ralsko II., názvy fotovoltaika, fotovoltaická elektrárna, FVE Ševětín, identifikační čísla či čísla účtů a částky (2011000082, 233959642/0300, 44.800.000,-Kč, 2011000091, 48.000.000,-Kč, 233959642/0300) a další v souvislosti s fotovoltaickými elektrárnami prodanými společností ČEZ a.s., Markok, Namiro, MORA TOP s.r.o., Branko Group, a.s., Associated Energy, kauza D., pan M, kamarád z Ostravy, kampelička, ulička“, a řada dalších vyplývajících z aktuálního stavu vyšetřování.

Dále navrhovatel konstatuje, že na základě dosud zjištěných skutečností lze zcela důvodně předpokládat, že některé ze zajištěných písemností mohou obsahovat údaje a informace důležité pro trestní řízení, jejichž zajištění bylo cílem předmětných prohlídek. Má se jednat o informace v listinné nebo elektronické podobě, které se týkají vzájemných kontaktů MUDr. Mgr. Ivana L. s jednotlivými obviněnými, případně i s dalšími osobami, které se mohly podílet na předmětném protiprávním jednání spočívajícím v neoprávněném poskytování informací z trestních řízení, jakož i informace týkající se těchto zájmových trestních věcí. Dle navrhovatele se na takové informace nemůže vztahovat povinnost mlčenlivosti advokáta. V tomto směru navrhovatel odkázal na ustanovení § 21 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), dle kterého je advokát povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb. Skutečnosti zjištěné v rámci dosavadního trestního řízení nasvědčují reálnému podezření, že na předmětné trestné činnosti se mohl podílet i MUDr. Mgr. Ivan L. Tyto skutkové závěry vyplývají z řady dosud opatřených důkazů, a to zejména záznamů o provedeném sledování osob a věcí podle § 158d trestního řádu (sledování podezřelých osob, sledování vnitřních prostor místnosti č. 433 ve 4. nadzemním podlaží administrativní budovy Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, sledování vnitřních prostor místnosti č. 417 ve 4. nadzemním podlaží administrativní budovy využívané pracovištěm GIBS Olomouc, sledování vnitřních prostor kavárny xxx v hotelu xxx), jakož i provedeným odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu podle § 88 trestního řádu účastnických telefonních stanic zájmových osob, jejichž výstupy a podrobná vyhodnocení jsou obsaženy v předloženém spisovém materiálu policejního orgánu. Případná účast MUDr. Mgr. Ivana L. na neoprávněném získávání informací z trestních řízení a vydávání instrukcí k získávání takových informací a k případnému ovlivňování trestních řízení rozhodně nelze označit za „poskytování právních služeb“ ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona o advokacii, neboť se jedná o postup protizákonný. Podle § 3 odstavec 1 a § 16 odstavec 1 zákona o advokacii se poskytováním právních služeb rozumí taková činnost advokáta vymezená v § 1 citovaného zákona, která je v souladu s právními předpisy. Z uvedených ustanovení vyplývá, že právní ochrana advokátnímu tajemství může být poskytována pouze za předpokladu, že se jedná o právem aprobovanou činnost, tedy o

skutečné poskytování právních služeb v souladu s právními předpisy. Pokud o takovou činnost nejde, nejedná se o poskytování právních služeb podle zákona o advokacii, nýbrž o protiprávní jednání, kterému nelze poskytovat právní ochranu. Smyslem prohlídek a tohoto návrhu je identifikovat takové důkazy (v daném případě písemnosti), které překračují rámec poskytování legální právní pomoci (neboť materiály týkající se legálně poskytované právní pomoci nejsou předmětem zájmu orgánů činných v trestním řízení) a vztahují se k podezření z účasti MUDr. Mgr. Ivana L. na trestné činnosti. Dále navrhovatel uvádí, že takový výklad rozsahu ochrany poskytované advokátnímu tajemství současně umožňuje na straně jedné reálnou ochranu advokátního tajemství, pokud jsou právní služby advokáta poskytovány v souladu s právními předpisy, a na straně druhé umožňuje případné odhalení a objasnění případné trestné činnosti advokáta, pokud se jí dopustí při poskytování kvazi právních služeb (tj. takových služeb, které nejsou v souladu s právními předpisy a kterým by tedy jako činnosti právem reprobované neměla být poskytována právní ochrana) nebo pokud mezi jednáním advokáta (a věcmi s takovým jednáním souvisejícími) není dána jasná souvislost s poskytováním právních služeb konkrétním klientům. Pokud by totiž byla advokátnímu tajemství poskytnuta absolutní ochrana v tom smyslu, pokud by pod advokátní tajemství bylo bez dalšího podraženo vše, o čem advokát prohlásí, že se týká jeho činnosti, vedlo by to k absurdní situaci, kdy by vznikla určitá skupina osob (advokátů), vůči nimž by nebylo možné aplikovat významnou část právních prostředků sloužících k zajištění důkazních prostředků o jimi páchané trestné činnosti (prohlídky, odposlechy, sledování komunikace apod.). Ochranu povinnosti mlčenlivosti advokáta totiž nelze chápat jako nějaké privilegium osoby advokáta a jeho postavení nad zákon, ale jen jako prostředek zabezpečení práv a oprávněných zájmů těch klientů advokáta, vůči kterým advokát vykonává svou profesní činnost nesouvisející s trestním řízením, v němž jsou činěny příslušné úkony vůči advokátovi. K zakrytí trestné činnosti jakékoli osoby by totiž jinak stačilo, aby byly důkazy o její trestné činnosti uloženy v advokátní kanceláři, bydlišti advokáta, či v jiných prostorách, které souvisí s výkonem advokacie, a v praxi by nebylo možné tyto důkazy opatřit pro trestní řízení. Tím více by pak bylo nemožné získat důkazy o trestné činnosti páchané samotnými advokáty. Přitom současně platí, že advokáti sami mají řadu povinností, které směřují k zamezení či oznámení trestné činnosti (např. povinnost překazít trestný čin ve smyslu § 367 trestního zákoníku, povinnosti vyplývající ze zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů apod.) nebo které zakazují obecně participaci na trestné činnosti jiných osob, resp. advokáti se sami v rámci poskytování kvazi-právních služeb nemohou sami stát pachateli trestné činnosti či účastníky na takové trestné činnosti. Současně je třeba dodat, že soudní kontrola procesu vydání důkazů, o kterých advokát (a zástupce Česká advokátní komory) prohlásí, že jsou kryty advokátním tajemstvím, dostatečně zajišťuje ochranu reálného advokátního tajemství a znemožňuje zneužití trestně procesních institutů.

Současně s návrhem pak byl Krajskému soudu v Ostravě předložen protokol o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků ze dne 14. 10. 2015 a písemný souhlas MUDr. Mgr. Ivana L. s prohlídkou jiných prostor a pozemků ve smyslu ustanovení § 83a odstavec 3 trestního řádu. V protokole je pak zaznamenán nesouhlas zástupce České advokátní komory s nahlédnutím do nalezených listin.

## II.

Soudkyně Krajského soudu v Ostravě přezkoumala předložený návrh ve smyslu ustanovení § 85b odstavec 4, odstavec 5, odstavec 6 trestního řádu a dospěla k závěru, že návrh obsahuje všechny náležitosti, a to jak obecné, tak označení listin, ohledně kterých se navrhovatel

domáhá nahrazení souhlasu, jakož i vyličení skutečností svědčících o tom, proč nesouhlas zástupce České advokátní komory má být nahrazen rozhodnutím soudce. Návrh pak byl podán v zákonné lhůtě, byl podán oprávněnou osobou (tedy státním zástupcem, neboť se jedná o přípravné řízení a současně se jedná o prohlídku jiných prostor), byl k němu přiložen protokol o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků, ve kterém byl zaznamenám nesouhlas zástupce Komory, a návrh byl dostatečně určitý a srozumitelný.

Následně soudkyně nařídila k projednání návrhu veřejné zasedání, při kterém zástupce Komory předložil zajištěné listiny. Soudkyně po prověření, že nebylo porušeno zabezpečení těchto listin, veřejné zasedání odročila za účelem seznámení se s jejím obsahem.

### III.

U veřejného zasedání **obhájce dotčené osoby**, tedy advokáta, uvedl, že jejich procesní návrh je vcelku jasný, srozumitelný. To znamená zamítnout návrh v celém rozsahu, a to z několika důvodů. V první řadě z důvodu procesní opatrnosti namítá pochybnosti o příslušnosti soudu. Ty vyplývají z toho, že příslušnost krajského soudu se odvozuje od celé řady dalších příslušností, začínající u soudu, který nařizoval domovní prohlídku, resp. prohlídku jiných prostor, a to byl Okresní soud v Ostravě. K tomuto účelu byl vybrán ze strany Vrchního státního zastupitelství v Olomouci způsobem, který je zcela nepřezkoumatelný. Prostě si ho vybrali, protože jim to formální úprava dovoluje. Je nesporné, že v tomto směru jednali plně v souladu se zákonem. Sporné je, jestli jednali v souladu s Ústavou, protože Ústava, resp. Listina základních práv a svobod, hovoří o tom, že žádný občan nesmí být odňat svému soudu. Pokud se podíváme na současnou mechaniku úpravy tohoto problému, je zcela zřetelné, že vrchní státní zastupitelství si pro celou řadu poměrně významných úkonů, které provádí soud (např. nařízení domovní prohlídky, nařízení odposlechu, rozhodování o vazbě) fakticky může vybrat kterýkoliv soud ve své lokální působnosti. Pokud vyjdeme z toho, že si v zásadě z hlediska interních předpisů mohou státní zastupitelství kauzy předávat prostřednictvím Nejvyššího státního zastupitelství, pak tedy je zřejmé, že vrchní státní zastupitelství si může vybrat kterýkoliv soud v ČR a tomu podat příslušný návrh. Byť to formálně vychází z platných předpisů, má obhájce za to, že to fakticky znamená naprosté anulování tohoto ústavního práva prostě proto, že si může vybrat jedna strana, v tomto případě strana potenciální žalující a pak tedy ten princip vůbec nefunguje. Ústavní soud v řadě případů, kdy toto bylo namítáno, sice tu námitku nepromítl do svého nálezu tím, že by rušil nějaké předchozí rozhodnutí, ale opakovaně se vyjadřoval tak, že má závažné pochybnosti o ústavní konformnosti celého tohoto mechanismu. Jestliže Ústavní soud vyjádřil pochybnosti o ústavní konformnosti určitého mechanismu, tak je logicky povinností obhájce, aby namítl, že tento soud není příslušný, protože se fakticky ke svému výkonu dostal způsobem, který je naprosto nepřezkoumatelný a plně byl v rukou jedné ze stran soudního procesu, v této fázi tedy nikoliv nalézacího, ale v každém případě je v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Pokud jde v tomto směru o formální náležitosti návrhu, tak ani není vysvětleno, proč zrovna byl zvolen např. ostravský soud. Dokáže si představit, že z celé řady důvodů nebylo možné vyjít z místa činu, tzn., že by příslušný byl olomoucký soud a rozuměl by tomu, že toto rozhodování o nařízení domovní prohlídky bude svěřeno nějakému jinému soudu z důvodu vhodnosti. Pak by ale mělo být vysvětleno, proč to byl tento soud a ne jiný soud. Existuje poměrně ucelená série námitek, že zrovna ostravský okresní soud vykazuje v některých svých rozhodnutích až nepochopitelnou sympatii pro návrhy Vrchního státního zastupitelství v Olomouci a jinak řečeno poměrně snadno těmto návrhům vyhovuje.

Další námitka obhájce se týkala procesní úpravy rozhodování o požadavku státního zastupitelství na nahrazení souhlasu Komory. Existuje totiž zákon o zvláštních řízeních soudních, který speciálně v § 333 a násl. upravuje řízení, v němž soud rozhoduje o nahrazení souhlasu zástupce ČAK k seznámení se s obsahem listin. Tento právní předpis je návrhem státního zástupce ignorován, přičemž není zřejmé, z jakého důvodu. Do 31. 12. 2012 se vycházelo z podobného textu občanského soudního řízení, v němž bylo uvedeno, že může být nahrazen tento souhlas v řízeních podle zvláštního zákona rozhodnutím soudu a tam mělo být postupováno podle o.s.ř., a to na základě poměrně kuriózní právní realie, a to byla poznámka pod čarou, kdy bylo řečeno, že zvláštním zákonem se mění celní zákon a zákon o správě daní. Ovšem nová právní úprava žádný takový odkaz neobsahuje a tedy se jeví jako zcela nelogické, proč není ve všech případech, které jsou svojí povahou stejné, tzn. jde o průlom do povinné advokátní mlčenlivosti, jde o průlom ve jménu potřeb nějakého jiného řízení nebo nějaké jiné potřeby v demokratické společnosti. Nemá být postupováno podle jednoho předpisu, ale v některých případech má být postupováno podle zmíněného zákona a speciálně pokud jde o spor o věci zajištěné při domovní prohlídce nebo při prohlídce jiných prostor, kde je vykonávána advokacie, má být postupováno víceméně bez relevantní právní úpravy a zase se tím dostáváme k ústavnímu rozměru té záležitosti, tzn. způsobem, který není předvídatelný. Tento zákon upravuje jakési procesní postupy, zatímco trestní řád je upravuje pouze do té míry, že říká, co soud udělá v případě, když návrhu vyhoví a co soud udělá v případě, že návrh zamítne. To je důležitá instrukce, ale není to instrukce, která by plně upravovala mechanismus celého řízení a už vůbec není zřejmé, proč by pro jednu základní instituci průlomu do důvěrnosti vztahu mezi advokátem a klientem měly existovat dvě různé úpravy resp. dva různé postupy. Nicméně pan zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci zmínil stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu z 26. 5. 2015, které se kromě jiného také stručně zabývá tím, že Komora poukazovala na tu zvláštní diskrepanci, že tady máme v podstatě dvě řízení o tomtéž, jedno podle tohoto zákona a druhé podle trestního řádu, které ale není procesně plnohodnotné, není to prostě stejná úprava, a to trestní kolegium to pouze konstatovalo. Věci jako takovou se dále nezabývali.

Pokud jde o samotný návrh, pak navrhující strana vychází ze zcela špatného paradigma. To se projevuje v celé řadě dalších dílčích chyb, z nichž především ta zásadní je, že návrh staví jako na všeobecně známé realii na obsahu usnesení o zahájení trestního stíhání. Je to do jisté míry optimistická představa, že když už tedy z trestního řízení utíkají prakticky všechny informace, unikne zřejmě i obsah usnesení o zahájení trestního stíhání, ale v tomto případě za prvé formálně není nijak opodstatněna a na druhé straně ještě nic takového neuniklo, takže je pro ně obsah usnesení o zahájení trestního stíhání zcela novou skutečností. Navíc pokud jde o bod 3) návrhu, tedy jakékoliv údaje z dalších trestních řízení, tak ohledně těchto se dostáváme kamsi do oblastí úplně mimo usnesení o zahájení trestního stíhání. V bodě 3) je uvedena celá řada jakýchsi dalších policejních šetření, která mohla zahrnovat všechna trestní stíhání na území ČR, prostě proto, aby tady byla učiněna prověrka, jestli ty věci spolu nějakým způsobem nesouvisí, nebo jestli by se tam nedalo nalézt něco, co by se mohlo hodit pro toto trestní stíhání. Za této situace není možné takto vágně přistupovat k tomu, co by soud měl přezkoumávat, a říct „my chceme všechno, co nějakým způsobem by mohlo souviset s nějakým jiným trestním stíháním, které se vede v rámci ČR“. Návrh státního zástupce je konstruován tak, že základním kritériem je zájmovost nebo nezájmovost určité osoby. Že tedy zájmové osoby je potřeba zkoumat, je třeba zkoumat věc podle klíčových slov, což má technický význam, ale nutno říct, že tedy zájmové nebo nezájmové osoby mohou být vodítkem pro soud do té míry, že pokud navrhovatel, a to v některých případech činí, řekne, že něco jsou nezájmové osoby nebo nezájmové skutečnosti, tak těmi se soud už vůbec nemusí



zabývat. Ale nejde o to, jestli nějaké osoby a nějaké informace jsou zájmové, ale o to, co říká ustanovení § 85b odstavec 9 trestního řádu, jakožto rozhodovací kritérium o zamítnutí návrhu, tzn. pokud listiny obsahují skutečnosti, na které dopadá advokátní mlčenlivost, tak soud návrh zamítne. Pravděpodobně v některých případech může dojít k situaci, že i tam, kde listiny obsahují skutečnosti, na které dopadá povinná mlčenlivost advokáta, může existovat společenský zájem na tom, aby byly vydány orgánům činným v trestním řízení, ale to je jiná kategorie. Zákon hovoří pouze a jediné o tom v § 85 odstavec 9 – soudce návrhu vyhově, dojde-li k závěru, že listina neobsahuje skutečnosti, o nichž je dotčený advokát povinen zachovat mlčenlivost, v opačném případě návrh zamítne. Není tady nic o tom, že i když ta listina obsahuje ty skutečnosti, o kterých je advokát povinen zachovávat mlčenlivost, tak je soud přesto vydá, protože tam je nějaký jiný v demokratické společnosti stejně intenzivní zájem. Je samozřejmě možné, že může dojít k průlomu do povinnosti mlčenlivosti, ale pak speciální zájem na průlomu musí být speciálně vysvětlen a speciálně definován. Tady máme v návrhu uvedeny zájmové osoby, máme tady klíčová slova a podle toho soude rozhoduj, jestli tedy vydáš nebo nahradíš souhlas zástupce ČAK nebo nenahradíš. Tak to v tom zákoně není. Samozřejmě si lze představit celou škálu situací, kdy informace, které byly svěřeny advokátovi, ale řekl bych zcela bona fide z hlediska činností obou jejich stran, mohou být z nějakého důvodu zajímavé pro orgány činné v trestním řízení. Pak se dostáváme právě k tomu, že v některých případech soud se bude muset chovat skutečně jako soud a zvážit, jestli je tady silnější společenský zájem demokratické společnosti na tom, aby se tyto informace dozvěděly orgány činné v trestním řízení, nebo v některých případech že musí být chráněny, ale to primární co je, že ty informace skutečně byly kryty advokátní mlčenlivostí. Dále uvedl, že pokud jde o listiny, o které jde, pak byly nalezeny v bezpečnostní schránce banky, do té schránky asi pět nebo šest let nikdo nechodil, tzn. to co tam leží, je informační a s největší pravděpodobností mrtvé. To, aby zájem společnosti na prolomení advokátní mlčenlivosti byl skutečně závažný, by kromě jiného mělo být také demonstrováno popisem jednání, ke kterému mělo dojít a pro které je vedeno trestní stíhání. Z návrhu státního zástupce vyplývá, že existuje podezření o tom, že některé osoby si předávaly informace, tedy porušovaly nějakou služební mlčenlivost, přičemž to mohlo ovlivnit nějaké další vyšetřování. Není řečeno, jestli ovlivnilo nebo neovlivnilo, tzn. jestli tam došlo k nějakému zneužití pravomoci ve skutečnosti ve vztahu ke konkrétnímu řízení, nebo jestli to je jenom hypotéza postavená na tom, že „někdo kecal více, než měl“. Tzn., že demonstrovaná míra závažnosti toho jednání v těch formálních dokumentech, které jsou předkládány, je poměrně velmi malá. Je zcela neuchopitelná, tam není řečeno něco o tom, co je posléze součástí toho návrhu, že může jít o terorismus, že může jít o závažnou trestnou činnost. To je také jeden z instrumentů a kritérií, které by soud měl hodnotit, jestli vyhově požadavku na určitou výjimku v ustanovení odstavce 9 § 85b trestního řádu a tedy bude postupovat jinak, než by formálně měl. Dále poukázal na to, že návrh státního zástupce v této věci celkově přesahuje požadavek na to, co mělo být nalezeno v domovní prohlídce, to se nekryje s požadavkem na to, co by mělo být v podstatě selektováno podle návrhu na nahrazení souhlasu zástupce ČAK, tedy soud by měl přezkoumávat i ústavní konformitu celého postupu, pokud jde o zásah do soukromí, ke kterému dochází vedením prohlídek v bytových nebo nebytových prostorách, ať už u advokáta nebo někoho jiného.

Následně zaslal advokát prostřednictvím svého obhájce vyjádření (došlé soudu dne 17. 5. 2016), ve kterém uvádí, že námitka příslušnosti soudu, která byla vznesena u veřejného zasedání, byla vznesena zcela důvodně, protože Vrchní státní zastupitelství v Olomouci postupovalo zneužívaje své libovůle způsobem, který byl v konečném důsledku shledán Ústavním soudem České republiky jako protiústavní. Tuto námitku pak odůvodnil v mezidobí

vyhlášeným nálezem Ústavního soudu České republiky ze dne 19. 4. 2016, sp.zn. Pl. ÚS 4/24), dle kterého (bod 117.) „Ústavně konformním výkladem § 26 trestního řádu, souladným s čl. 38 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod, je proto nutno dospět k takovému závěru, že pokud příslušný návrh podává státní zástupce krajského nebo vrchního státního zastupitelství, je třeba aplikovat rovněž obecnou úpravu místní příslušnosti soudů v trestním řádu a místní příslušnost okresního soudu určit podle kritérií stanovených v § 18 trestního řádu, tj. z množiny okresních soudů, v jejichž obvodech krajské nebo vrchní státní zastupitelství působí, zvolit ten, jehož místní příslušnost těmto kritériím odpovídá (...) návrhy státních zástupců krajských státních zastupitelství a vrchních státních zastupitelství v přípravném řízení musí v souladu s čl. 38 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod směřovat vůči okresnímu soudu příslušnému podle § 18 trestního řádu...“. Současně advokát uvádí, že na základě výše uvedeného proto Ústavní soud ČR v bodě 118. nálezu uzavřel, že „obecné soudy jsou povinny vycházet při určení své místní příslušnosti ze zákona, a postupovat tedy v souladu se shora uvedeným ústavně konformním výkladem, a naopak není jejich povinností v těchto případech aplikovat jednací řád, pokud by na jeho základě měla být určena místní příslušnost soudu v rozporu se zákonem, resp. s čl. 38 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod. Pokud jde o státní zastupitelství, to je povinno shora uvedený ústavněprávní výklad Ústavní soudu respektovat s ohledem na čl. 89 odstavec 2 Ústavy“.

**Zástupce Komory** u veřejného zasedání uvedl, že u veřejného zasedání budou předány listiny, které byly zajištěny při prohlídkách jiných prostor, u kterých shledali zástupci ČAK, že se jedná o listiny, které obsahují skutečnosti chráněné zákonem uložené mlčenlivosti nebo tyto skutečnosti nebylo možno spolehlivě vyloučit na základě požadavků orgánů činných v trestním řízení z důvodu nemožnosti seznámit se beze zbytku s jejím obsahem s tím, že toto samotné řízení je velmi specifickým řízením, které si žádá pečlivé posouzení všech skutečností, jelikož hrozí prolomení důvěrného vztahu advokát – klient v mezích § 21 zákona o advokacii ze strany státu. Podle tohoto ustanovení § 21 odstavec 1 zákona o advokacii je advokát povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, které se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb. Této povinnosti může zprostit pouze klient. Pro advokáty z této podstaty neplyne žádné privilegium. Smyslem tohoto § 85b trestního řádu není poskytnout nějakou ochranu advokátovi, ale tuto ochranu poskytuje klientům. Poskytuje také právní jistotu nikoliv privilegium advokátovi. Rád bych upozornil ještě jednou na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu k výkladu některých pojmů ustanovení § 85b trestního řádu, které velmi podrobně určuje mantinely tohoto řízení a tím, že to stanovisko bylo publikováno poměrně v nedávné době, toto řízení je prvním svého druhu, které následuje po vydání tohoto stanoviska. Při tomto veřejném zasedání by se soud měl seznámit s předloženými listinami takovým způsobem, aby určil povahu jednotlivých listin, tedy zda se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti a nikoliv určovat a hodnotit jejich obsah s tím, že s jejich obsahem se musí soudce seznámit s přiměřenou pečlivostí, vyhnout se paušalizování a chránit práva třetích stran, jak ostatně judikoval Ústavní soud ve svém Nálezu z roku 2010 pod značkou II. ÚS 889/2010. Stanovisko Nejvyššího soudu hovoří o nutnosti postupu soudu seznamovat se s listinami tak, aby byly zohledněny širší souvislosti trestní věci, ve které byly vydány příkazy k prohlídkám. Důvodem nahrazení souhlasu zástupce ČAK má být pouze to, nebo ten důvod má být pouze ten, že na listinu se povinnost mlčenlivosti vztahuje. Pokud soudce shledá, že některá z listin, popřípadě její část, nepodléhá povinnosti mlčenlivosti, musí soud tuto listinu nebo její část vydat bez dalšího. Současně namítl, že samotné příkazy k domovním prohlídkám a následné návrhy obsahují skutkový popis věci, ale bez bližšího učinění zájmových listin. Mimo jejich rámec jsou uvedena klíčová slova bez zdůvodnění jejich použití včetně nesouvisejících. Častokrát jde vágní abstraktní

pojmy typu policie, ČEZ, kdy vlastně slovo policie se vyskytuje v každém spisu a ČEZ poskytuje služby, které využívá mnoho občanů této země. Ale také tam zazněla jména jiných advokátů, která nebyla zmíněna, že by měla jakoukoliv spojitost s touto kauzou, která byla zasazena do kontextu celé domovní prohlídky. Na základě těchto formulovaných příkazů k prohlídkám nebylo pro zástupce komory snadné se s těmi listinami podrobně seznámit, tak aby zcela pochopili záměr orgánu činného v trestním řízení a mohli tak jednotlivé listiny od sebe oddělovat, proto je velmi pravděpodobné, že listiny, které budou soudu předloženy, obsahují i listiny, na které se nevztahuje povinnost mlčenlivosti a které nemají s tímto řízením nic společného a domnívám se, že po konstatování soudu by tyto měly být navráceny zpět advokátovi. Stejně tak z příkazu vyplývá, že rozhodné období, ze kterého mají skutečnosti důležité pro trestní řízení pocházet, má být od konce července 2014 do roku 2015.

#### IV.

Soudkyně Krajského soudu v Ostravě přezkoumala mimo veřejné zasedání obsah zajištěných listin, blíže specifikovaných ve výroku tohoto rozhodnutí, a dospěla k závěru, že návrhu státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci lze vyhovět.

V tomto směru pak soudkyně odkazuje na celou řadu rozhodnutí Ústavního soudu ČR (např. I. ÚS 3905/14, II. ÚS 3907/14, I. ÚS 2878/14, II. ÚS 3858/15), jakož i na Stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. Tpjn 306/2014.

Jak konstatuje Ústavní soud, procesní institut prohlídky prostor, v nichž advokát vykonává advokacii, dle § 85b trestního řádu, je legitimním nástrojem, představujícím ústavněprávně přípustný zásah do domovní svobody a do práva na výkon advokacie (I. ÚS 2343/13). Opakovaně pak bylo (mimo jiné právě Ústavním soudem) judikováno, že povinnost mlčenlivosti není výsada advokáta, ale povinnost uložená advokátovi v zájmu jeho klientů a pro jejich ochranu. Smyslem a účelem řízení podle § 85b trestního řádu je totiž poskytnout ochranu právům třetích osob, vůči kterým vykonává advokát svou profesní činnost *nesouvisející* s probíhajícím trestním řízením, tedy poskytuje ochranu práv těch klientů, kteří s předmětnou trestní věcí nemají nic společného. Nelze připustit, aby byly advokátním tajemstvím chráněny důkazy o trestné činnosti samotného advokáta nebo aby bylo zneužíváno státem uložené povinnosti mlčenlivosti k tomu, aby se kryla trestná činnost páchaná za pomoci advokáta či pod záštitou advokátního tajemství.

V tomto směru se pak soudkyně zcela ztotožňuje s názorem navrhovatele, že neoprávněné získávání informací z trestních řízení a vydávání instrukcí k získávání takových informací a k případnému ovlivňování trestních řízení rozhodně nelze označit za „poskytování právních služeb“ ve smyslu zákona o advokacii. Ostatně i Ústavní soud ve svém rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 2878/14 uvádí, že trestnou činnost advokáta není možné považovat za poskytování právních služeb. Tedy nelze poskytovat jakoukoliv ochranu komunikaci a jiným informacím souvisejícím s páčáním trestné činnosti samotným advokátem.

Nelze tedy akceptovat, aby odhalování a stíhání trestné činnosti bylo znemožněno odkazem na advokátní tajemství (II. ÚS 3858/15). Sám Ústavní soud konstatuje, že pokud by institut advokátní mlčenlivosti byl zneužit k páčání trestné činnosti, pak by došlo k nepřipustnému a účelovému nadřazování uvedené „procesní hodnoty“ nad hodnoty základních práv a svobod, k jejichž naplňování má stát pozitivní povinnost, jež se realizuje mimo jiné právě v trestním řízení (II. ÚS 889/10). Tedy nelze nadřadit povinnost mlčenlivosti nad povinnost státu prostřednictvím orgánů činných v trestním řízení, aby byly náležitě

zjištěny trestné činy a jejich pachatelé spravedlivě potrestáni, což je ostatně i účelem trestního řádu vyjádřený v jeho ustanovení § 1 odstavec 1. Tedy skutečnosti, na něž se vztahuje povinnost mlčenlivost advokáta, které se současně týkají projednávané trestné činnosti, nejsou chráněny.

Z výše uvedeného je zřejmé, že podstatným pro posouzení věci pak bylo i stanovení rámce, který vymezuje pojem „projednávaná trestná činnost“, neboť soudkyně je si současně vědoma toho, že advokát v rámci poskytování svých služeb se dozvídá celou řadu věcí souvisejících s trestnou činností, jakož i má důvěrné poznatky o svých klientech a nelze vyloučit, že se jedná i o klienty páchající trestnou činností, o které je advokát takto obeznámen. Na takovéto případy však toto rozhodnutí nedopadá. Soudkyně rozhodla o „prolomení“ advokátního tajemství pouze tam, kde ze zajištěných listin vyplývá podezření, že je advokát MUDr. Mgr. Ivan L. se na trestné činnosti mohl podílet.

Z obsahu vyšetřovacího spisu policejního orgánu Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování, expozitura Ostrava, č.j. UOOZ-1930/TČ-2014-292600 (přiloženého u souvisejícího spisového materiálu Krajského soudu v Ostravě sp.zn. 3 Nt 1722/2015) pak soudkyně zjistila, že dne 23. 7. 2014 byly policejním orgánem Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování, expozitura Ostrava, pod č.j. UOOZ-1930/TČ-2014-292600, zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku spáchaného formou spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, kterého se mohli dopustit podezřelí plk. Mgr. Karel K., plk. Mgr. Tomáš U., pplk. Mgr. Zdeněk P. *a další dosud neustanovené osoby* z okruhu policistů KROK a GIBS tím, že nejméně od roku 2010 do současné doby neoprávněně zasahovali do prověřování v trestních věcech vedených KROK nebo GIBS s cílem ovlivnit průběh těchto trestních řízení ve prospěch prověřovaných pracovníků nebo služebních funkcionářů KROK či *jiných osob stojících mimo policejní útvary*, k nimž měli osobní nebo jiné vazby, a to tím způsobem, že vytvářeli smyšlené dokumenty (např. úřední záznamy, „anonymní“ oznámení apod.) či zahajovali na základě vykonstruovaných podnětů účelová šetření, tak, aby získali podklady pro přístup ke spisovým materiálům v konkrétních a pro ně zájmových trestních věcech, neoprávněně získávali, shromažďovali a dále *neoprávněným osobám* předávali informace z trestních spisů, zejména v oblasti hospodářské a majetkové trestné činnosti, popř. z pozice vedoucího pracovníka pověřovali prověřováním těchto zájmových trestních věcí zpracovatele, kteří při prověřování postupovali dle jejich zadání směřujících ke zmaření účelu trestního řízení nebo v tomto směru na zpracovatele vyvíjeli nátlak.

Z obsahu spisu (zejména v návaznosti na již vydané usnesení o zahájení trestního stíhání) pak dále vyplývá, že takovými osobami stojícími mimo policejní útvary, resp. těmito neoprávněnými osobami, mohli být i v současné době již obvinění Ing. Ivan K. a Ing. Jiří R. Dále jsou zde poznatky, že se na vytýkané trestné činnosti podílel pravděpodobně i advokát MUDr. Mgr. Ivan L. Ve vztahu k MUDr. Mgr. Ivanu L. pak podezření z účasti na vytýkané trestné činnosti vyplývá zejména z dosud opatřených důkazů, konkrétně ze záznamů o provedeném sledování osob a věcí podle § 158d trestního řádu (sledování podezřelých osob, sledování vnitřních prostor místnosti č. 433 ve 4. nadzemním podlaží administrativní budovy Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, sledování vnitřních prostor místnosti č. 417 ve 4. nadzemním podlaží administrativní budovy využívané pracovištěm GIBS Olomouc, sledováním vnitřních prostor kavárny xxx v motelu xxx), jakož i provedeným odposlechem a

záznamem telekomunikačního provozu podle § 88 trestního řádu účastnických telefonních stanic zájmových osob. Všechny výše zmíněné důkazní prostředky pak jsou obsaženy ve vyšetřovacím spise a jsou i podrobně rozebrány v odůvodnění příkazů soudce Okresního soudu v Ostravě k domovním prohlídkám u advokáta. V tomto směru lze sice plně odkázat na zmíněná odůvodnění příkazů, avšak z důvodu přehlednosti a srozumitelnosti odůvodnění tohoto rozhodnutí má soudkyně za to, že je na místě je zopakovat. Ze shora uvedených záznamů o provedeném sledování osob a věcí pak bylo mimo jiné zjištěno, že dne 10. 10. 2014 během schůzky v motelu Janiš obviněný plk. Mgr. K. požádal obviněného Ing. Ivana K. o vyřízení poděkování MUDr. Mgr. L. od něj a od plk. Mgr. U. za blíže nezjištěnou službu. Dne 22. 12. 2014 během schůzky v restauraci Potrefená husa MUDr. Mgr. L. říká obviněnému Ing. K., že se domluvil s obviněným plk. Mgr. K. a plk. P., dále sděluje, že se bude s K. a P. nadále stýkat ve třech, L. chce vidět raport věcí, které jsou již rok staré, udělá kategorie věcí, které budou zahájeny tehdy, do teďka poběží, chce vidět, co bude dál, a pokračuje tím, že plk. P. to vyzkouší, že to udělá, že je motivovaný. Dne 5. 1. 2015 během schůzky v motelu Janiš obviněný Ing. K. popisoval obviněnému plk. Mgr. K., že vynadal MUDr. Mgr. L. za to, že si tento ověřoval informace pocházející od obviněného K., a tím prozradil, že jim informaci poskytl právě obviněný K., dále popisoval obviněnému K. rozhovor s nejmenovaným kolegou, který měl obviněnému K. popisovat, jak se v Olomouci říká, že si obviněného K. do funkce dosadili a udrželi v ní jak obviněný K., tak MUDr. Mgr. L. a dále na otázku obviněného K., zda obviněný K. neví, jestli je průchodné blíže neurčené místo, obviněný K. odpověděl, že to neví, že ještě s MUDr. Mgr. L. nemluvil a obviněný K. k tomu dodal, že se za ním má zastavit dnes v Olomouci. Dne 6. 2. 2015 během schůzky v motelu Janiš se obviněný K. bavil s obviněným K. o tom, že na pokyn MUDr. Mgr. L. obviněnému K. plk. Mgr. U. provádí lustrace v informačních systémech Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, zejména osoby Mgr. L., osob z případu prověřování Krajského úřadu a poslance Parlamentu ČR Novotného, kterého viděli v novém voze BMW, dále obviněný K. negativně odpověděl na otázku obviněného K., jestli již je stanoven termín schůzky ve čtyřech, tedy MUDr. Mgr. L., obviněný K., obviněný K. a obviněný R. Dne 23. 2. 2015 během schůzky v motelu Janiš obviněný K. informoval obviněného K., že mu včera psal MUDr. Mgr. Ivan L., jestli obviněný K. nemá protikandidáta na místo ředitele Městské policie ve Štenberku, dále se obviněný K. vyjádřil vůči obviněnému K., že nejmenovaná osoba se ptala na obviněného K. a Ostravu, na což mu bylo obviněným K. odpovězeno, že ohledně MARKOKU to budou minimálně vyšetřovat, a že i MUDr. Mgr. L. byl včera spokojený, že to vidí tak na říjen, ve věci T. bude zahájeno trestní stíhání, státní zástupce vydal pokyn, aby k tomu došlo v březnu, což obviněný K. nepovažuje za reálné, a ohledně kamaráda z Ostravy obviněný K. sdělil, že „tam je to čisté“, dále obviněný K. popisoval obviněnému K., že mu MUDr. Mgr. L. říkal, že ředitel GIBS plk. Mgr. Ivan B. chce vedoucí pracoviště GIBS z Brna plk. P. přeložit d Prahy a Brno zůstane volné, kdy dále obviněný K. přislíbil obviněnému K. lobovat za npor. C. z SKPV Šumperk v otázce obsazení tohoto služebního místa. Dne 26. 2. 2015 během schůzky v motelu Janiš obviněný K. popisoval předchozí schůzku s MUDr. Mgr. L. v úterý v Praze, kde obviněný K. vyčítal MUDr. Mgr. L., že jeho přístup může ohrozit obviněného K., neboť hejtman, obviněný R., se může „nasrat“, neboť on má krajského ředitele Policie ČR plk. Ing. Libora K., ale ten nic neví, a hlavu – obviněného K., ovládá MUDr. Mgr. L. Navrhoval MUDr. Mgr. L., že by měl obviněný K. pro dobré vztahy „pouštět“ informace i plk. Ing. K., aby je tento předával hejtmanu, obviněnému R. Obviněný K. si dále stěžoval, že byl MUDr. Mgr. L. zvyklý řešit věci silou, a snaží se o to i nyní, když už nemá moc, a považuje se za velkého стратега, obviněný K. za mladšího brácha a obviněného K. za nezkušeného policajta. Obviněný K. následně uložil obviněnému K., že MUDr. Mgr. L. chce hlavně zjistit, kdo řídí náměstka policejního prezidenta plk. Mgr. L.,

obviněný K. přitakal s tím, že mu MUDr. Mgr. L. dnes psal. Obviněný K. dále uváděl, že ho MUDr. Mgr. L. k některým věcem nepustí a některé věci obviněný K. ani nechce vědět, dále obviněný K. sděluje obviněnému K., že chce zjistit, jakými cestami se šíří informace, a proto některé informace „pustí“ prostřednictvím ředitele plk. Ing. K., některé cestou poslance Z., a tak „odkóduje“ zdroje. Dne 17. 4. 2015 během schůzky v motelu Janiš obviněný K. popisoval obviněnému K., že musel vynadat MUDr. Mgr. L. za to, jak se chová, že zbytečně ohrožuje kamarády a lidi kolem sebe. Dne 27. 4. 2015 během schůzky v motelu Janiš obviněný K. nabízel informace z Národní protidrogové centrály, což obviněný K. odmítl, že jej to nezajímá, dále obviněný K. sděloval, že spíše do budoucna bude mít přístup k informacím z Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality, avšak do Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu přístup nemá. Dne 22. 6. 2015 během schůzky v motelu xxx obviněný K. podrobně informuje obviněného K. o problému se zakázkou pro společnost ČEZ, kterou realizovali společně s MUDr. Mgr. L. Obviněný K. na této schůzce popisuje, jak zakázka probíhala, přičemž vysvětluje, že cena byla navýšena o 80 mil. korun za tzv. vícepráce. Renáta P. měla vystavovat faktury a je podezřelá, že chtěla ČEZ okrást nebo podvést. Dále obviněný K. popisuje, že za navýšením ceny stál MUDr. Mgr. L. a jeho právní kancelář a L. již tehdy říkal, aby to nedělali, že to bude „průser“. Obviněný K. se v rámci hovoru zastává Renáty P., že ona o ničem nevěděla, že něco nechtěla podepsat, pouze vystavovala faktury. Dále společně věc rozebírají, obviněný K. hovoří v této souvislosti o MUDr. Mgr. L. a jeho právnících. Dále se hovoří o tom, že navýšení ceny souviselo s větší výrobou elektřiny, než bylo původně plánováno. Obviněný K. taktéž vysvětluje tok peněz, oněch zmiňovaných 80 mil., které měly jít na dvakrát 40 a 40 mil. korun přes nějakou dceřinou společnost ČEZ a společnost IS Recycling. Dále rozebírají vztahy s MUDr. Mgr. L. v návaznosti na výše popsanou věc. V rámci této schůzky dále hovoří o svém konspirativním chování, o tom, že je zájem na nich a na MUDr. Mgr. L. a kdyby potřeboval pomoc, je třeba L. pomoci. Obviněný K. s tím souhlasí a vyjadřuje se, že L. to neřekne narovinu.

Skutečnost, že se advokát MUDr. Mgr. Ivan L. podílel pravděpodobně na projednávané trestné činnosti pak vyplývá i z výsledku svědka Ing. Jana M., resp. z této výpovědi vyplývá propojenost obviněného K. s advokátem, resp. že patrně ještě jako ministr vnitra nebo krátce poté měl obviněného K. „dosadit“ na vedoucí pozici k policii do Olomouce. Tato skutečnost vyplývá i z výpovědi svědků Mgr. Zdeňka P. a Jiřího D. V tomto smyslu je pak zřejmé, že námitka advokáta, že v bezpečnostní schránce banky, ve které byly nalezeny předmětné listiny, již nebyl pět nebo šest let, je zcela bezdůvodná, neboť ze shora uvedeného vyplývají jasné indicie, že počátek trestné činnosti mohl být již před rokem 2010.

Tedy listiny obsahující skutečnosti, na které se vztahuje povinnost mlčenlivosti advokáta, a zároveň se týkají projednávané trestné činnosti ve výše uvedeném rámci, nejsou dle názoru soudkyně chráněny, a proto u předmětných listin byl tímto rozhodnutím nahrazen souhlas zástupce Komory k tomu, aby se orgány činné v trestním řízení mohly seznámit s jejich obsahem.

K námitce advokáta, resp. jeho obhájce, že byl překročen rámec příkazů k domovním prohlídkám, resp. jejich odůvodnění, že tedy domovní prohlídka byla extenzivní, pokud jde o to, co bylo odnímáno, pak soudkyně poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp.zn. III. ÚS 827/15, který konstatoval, že souvislost nalezeného důkazního prostředku s projednávanou trestnou činností je dána v rovině pravděpodobnosti, neboť v dané fázi řízení (tedy ve fázi přípravného řízení) nelze s jistotou říci, které (a zda vůbec) z nalezených listin skutečně souvisejí s projednávanou trestnou činností. Po orgánech činných v trestním řízení

nelze vyžadovat, aby a priori naprosto přesně specifikovaly všechny věci důležité z hlediska trestního řízení, jejich existence a význam teprve vyjde najevo při faktickém provádění prohlídky a nelze v dané fázi řízení s úplnou jistotou určit, zda a které z nalezených věcí skutečně souvisejí s projednávanou trestnou činností. V dané věci tedy nelze ani po návrhovateli spravedlivě požadovat, aby svůj návrh a priori naprosto přesně specifikoval co do vazeb listin, resp. informací v nich obsažených, k údajné trestné činnosti. Navíc za situace, kdy se orgán činný v trestním řízení provádějící prohlídku (a ani následně návrhovatel) nemohl zcela logicky seznámit s obsahem zajištěných listin.

Pokud pak obhájce současně namítá, že je navrhováno prolomení advokátního tajemství v situaci, kdy není tvrzeno, že MUDr. Mgr. L. páchal trestnou činnost, pak dle rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp.zn. III. ÚS 1675/12, lze domovní prohlídku konat i u osob, které nejsou ani osobami obviněnými ani podezřelými. Základní podmínkou pro nařízení domovní prohlídky je toliko „důvodné podezření, že v bytě nebo v jiné prostře sloužící k bydlení nebo v prostorách k nim náležejícím je věc nebo osoba důležitá pro trestní řízení“; totéž platí pro prohlídku jiných prostor a pozemků. Na procesním postavení osoby, u níž se má prohlídka vykonat, vůbec nezáleží. Institut prohlídky prostor, v nichž vykonává advokát advokacii, dle § 85b trestního řádu, je legitimním nástrojem, představujícím ústavněprávně přípustný zásah do domovní svobody a do práv na výkon advokacie. Ostatně jak uvádí Nejvyšší soud ČR v opakovaně citovaném Stanovisku trestního kolegia sp.zn. Tpjn 304/2014, cílem úpravy obsažené v ustanovení § 85b trestního řádu je poskytnout ochranu listinám, které obsahují skutečnosti, na něž se vztahuje povinnost mlčenlivosti advokáta. Tato úprava sleduje především případy, kdy se v prostorách advokátní kanceláře provádí prohlídka a advokát *není* osobou, která je podezřelá nebo obviněná z trestného činu. Tedy i z citovaného je zřejmé, že je zákonnou úpravou počítáno i s případy, kdy advokát není podezřelým či obviněným.

Samotné prohlídky u advokáta pak byly provedeny v souladu se zákonem na základě vydaných příkazů k domovním prohlídkám oprávněnou osobou, příkazy k domovním prohlídkám mají všechny zákonné náležitosti a jsou náležitě odůvodněny, stejně jako je odůvodněna i neodkladnost takového úkonu.

Pokud pak je dále namítáno, že v případě listin, které vůbec neobsahují skutečnosti, o nichž je dotčený advokát povinen zachovávat mlčenlivost, má být návrh státního zástupce zamítnut, pak soudkyně dospěla k závěru, že o takových listinách nelze bez dalšího rozhodnout zamítavým výrokem jen s odůvodněním, že se tyto listiny netýkají advokátního tajemství. V posuzovaném případě (konkrétně při domovní prohlídce v bytě dotčeného advokáta – viz usnesení soudkyně Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 5. 2016, sp.zn. 3 Nt 1722/2015) totiž došlo částečně k paušálnímu neudělení souhlasu ze strany zástupců Komory bez jakéhokoli odůvodnění, a tedy k nerespektování účelu ustanovení § 85b odstavec 1 trestního řádu. Úkolem zástupce Komory je dohlížet na ochranu skutečností podléhajících advokátní mlčenlivosti v situacích, kdy se provádí prohlídka v prostorách, v nichž advokát vykonává advokacii. Zástupce Komory je pak povinen být přítomen celému úkonu, má právo se seznamovat s písemnostmi a obsahem nosičů informací advokáta a podle **zjištěných skutečností** dává souhlas k seznámení se s jejich obsahem, případně tento souhlas nedává. V dané věci pak při domovní prohlídce v bytě advokáta byla zajištěna neotevřená obálka, která byla adresována advokátu MUDr. Mgr. L. bez označení odesílatele. Tato obálka pak byla rozlepena a otevřena až soudkyní. Zcela zjevně se tak zástupce Komory neseznámil (ač mu v tom nic nebránilo) s obsahem listiny, jak to předvídá trestní řád, a nemohl tedy vědět,

zda písemnost obsahuje skutečnosti, na něž se vztahuje povinnost mlčenlivosti advokáta. Z protokolu o domovní prohlídce v bytě advokáta v Praze pak vyplývá, že advokát MUDr. Mgr. L. sám nejprve označil věci související s výkonem advokacie, následně zástupce Komory neudělil souhlas se seznámením se s obsahem listin. Na druhou stranu z vyjádření advokáta zaslané písemně soudu vyplývá, že sám uvádí, že mezi listinami jsou i takové, které se týkají jeho jiných činností, funkcí a zájmů, v jejichž případě se ale nejedná o činnost advokáta a poskytování právních služeb. V případě, že by pak úkolem soudu při rozhodování o návrhu na nahrazení souhlasu zástupce Komory, bylo jen „vytřídit“ listiny obsahující skutečnosti, na něž se vztahuje povinnost mlčenlivosti, a o nich rozhodnout, znamenalo by to automaticky, že ohledně ostatních listiny (ať už se vztahem k trestné činnosti či bez něj) by musel být návrh zamítnut a takové listiny vráceny zástupci Komory, potažmo advokátovi. Takový postup by byl nejen v rozporu s účelem trestního řízení, ale navíc by potencionálně umožňoval advokátům, př. prostřednictvím zástupce Komory, při domovní prohlídce či prohlídce jiných prostor „maskovat“ jiné důležité listiny pod záminkou, že se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti. V tomto směru soudkyně žádným způsobem nenaznačuje, že se tak stalo v projednávaném případě, toliko zdůvodňuje, z jakého důvodu nesouhlasí s námitkou obhájce, že o listinách nevztahujících se k advokátnímu tajemství má být rozhodnuto zamítavým výrokem.

V.

Pokud jde pak o další **námítky** ze strany dotčeného advokáta, potažmo jeho obhájce, pak k tomu soudkyně uvádí následující.

Pokud jde o námítky advokáta ohledně místní příslušnosti Okresního soudu v Ostravě k vydání příkazu k domovním prohlídkám a tedy potažmo i k podání návrhu v této věci, a následně tedy i ohledně místní příslušnosti soudkyně Krajského soudu v Ostravě k rozhodnutí o podaném návrhu, pak v tomto směru soudkyně odkazuje na v mezidobí uveřejněný nálezný Ústavního soudu České republiky ze dne 19. 4. 2016, sp.zn. Pl. ÚS 4/14. Ačkoliv advokát ve svém vyjádření správně cituje body 117. a 118. nálezu, nelze však současně pominout bod 120. tohoto nálezu, dle kterého Ústavní soud *připomíná*, že ústavně konformní výklad ohledně místní příslušnosti soudů v přípravném řízení (vyjádřený právě v bodě 117. nálezu) nemá bez dalšího dopad na následné hodnocení trestních řízení, v nichž byla napadená ustanovení aplikována.

Z nálezu Ústavního soudu však také vyplývá, že zákonná úprava příslušnosti soudu k úkonům v přípravném řízení v § 26 trestního řádu je lex specialis k obecným ustanovením trestního řádu o věcné a místní příslušnosti soudů. V ustanovení § 26 trestního řádu je pevně zakotvena věcná příslušnost okresních soudů, avšak místní příslušnost se odvíjí od skutečnosti, že v obvodu daného okresního soudu je činný státní zástupce, který podal příslušný návrh. V případě, že příslušný návrh podává státní zástupce okresního státního zastupitelství, které působí v obvodu jediného soudu, je místní příslušnost okresního soudu přímo založena zákonnou úpravou § 18 trestního řádu, neboť z tam stanovené místní příslušnosti se odvozuje místní příslušnost okresního státního zastupitelství. V případě, že příslušný návrh podává státní zástupce vrchního státního zastupitelství, je však situace odlišná. Zvláštní úprava příslušnosti podle § 26 trestního řádu v takovém případě nevede k určení jediného místně příslušného okresního soudu, a pokud by výklad § 26 trestního řádu připustil ponechání na úvaze státního zastupitelství, jaký z okresních soudů ve svém obvodu zvolí, tedy ke kterému z nich podá návrh, byl by takový výklad v rozporu s čl. 38 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod. Ústavně konformním výkladem § 26 trestního řádu,



souladným s čl. 38 odstavec 1 Listiny, je proto nutno dospět k závěru, že pokud příslušný návrh podává státní zástupce vrchního státního zastupitelství, je třeba aplikovat rovněž obecnou právní úpravu místní příslušnosti soudů v trestním řádu a místní příslušnost okresního soudu určit podle kritérií stanovených v § 18 trestního řádu.

Zmíněným ústavním nálezem však nebylo dotčeno znění ustanovení § 26 odstavec 2 trestního řádu. V této konkrétní věci již byla místní příslušnost pro přípravné řízení založena u Okresního soudu v Ostravě, neboť návrhy na vydání příkazů k domovním prohlídkám u MUDr. Mgr. Ivana L. nebyly prvními návrhy, které v přípravném řízení státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci u Okresního soudu v Ostravě podal. Soudkyně Krajského soudu v Ostravě se pak neztotožňuje s názorem advokáta, že pokud do doby vyhlášení nálezu byla založena místní příslušnost v rozporu s nálezem Ústavního soudu ČR, pak po datu vyhlášení nálezu se příslušnost soudu stanoví nově podle hledisek ustanovení § 18 trestního řádu. Takový závěr by byl v rozporu s ustanovením § 26 odstavec 2 trestního řádu, dle kterého prvním návrhem na provedení úkonu v přípravném řízení založí státní zástupce příslušnost konkrétního okresního soudu pro celé přípravné řízení. Uvedené ustanovení, tedy § 26 trestního řádu, ústavním nálezem nebylo zrušeno, a proto je nutno ho respektovat. Navíc, jak již bylo výše citováno, Ústavní soud ve zmíněném nálezu sám připomíná, že nově vyjádřený výklad ohledně místní příslušnosti soudů v přípravném řízení nemá dopad na následné hodnocení trestních řízení, v nichž již bylo postupováno způsobem, který nyní již není považován za ústavně konformní.

Tedy jinými slovy, to co bylo do zmíněného nálezu ústavního soudu, je nadále považováno za zákonné a dle zmiňovaného nálezu ústavního soudu je třeba postupovat až v „nových“ trestních řízeních, resp. v řízeních, kde bude teprve místní příslušnost soudu v přípravném řízení založena prvním návrhem státního zástupce.

V neposlední řadě pak ohledně námítky poukazující na možné použití zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, odkazuje soudkyně na obsah Stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu sp.zn. Tpjn 306/2014, dle kterého je úprava obsažená v § 85b trestního řízení o nahrazení souhlasu zástupce České advokátní komory k seznámením se s obsahem listin, které mohou obsahovat skutečnosti, na něž se vztahuje povinnost mlčenlivosti advokáta, je úpravou speciální, proto se neuplatí ustanovení § 332 a následující zákona o zvláštních řízeních soudních, upravující řízení o nahrazení souhlasu zástupce České advokátní komory k seznámení se s obsahem listin.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy bylo rozhodnuto výrokem shora uvedeným.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e n í** stížnost přípustná.

V Ostravě dne 18. května 2016

**Mgr. Alice Erleová, v.r.**  
**soudkyně**

Za správnost vyhotovení:  
Markéta Parmová